

Til § 42.

Det er her ligejom ved § 38 fundet naturligt ligefrem at henvise til en Anvendelse af Reglerne i §§ 16, 17 og 19, blot med en Medsættelse af Strafferammen.

Fjerde Afsnit.

I dette Afsnit famles alle de Bestemmelser, der gælde for samtlige i Loven omhandlede Forhold samt Reglerne om Lovens Indvirkning paa den allerede bestaaende Lovgivning. Paa Grund af disse Bestemmelser's meget forskelligartede Indhold er der her ikke Anledning til mere almindelige Bemærkninger, hvorimod de foreslaaede Ændringer i den gældende Ret omtales ved de enkelte Paragraffer. Om disse bemærkes:

Til § 43.

Reglen om Paatalen stemmer med den gældende Ret, og saa vel denne som Reglen i andet Punktum stemmer med, hvad der enten er positivt udtalt eller dog fast sat overalt.

Til § 44.

Den gældende Ret's Regler om Præskription af de her omhandlede Krav, jfr. Lov af 29de December 1857 § 22, Lov af 31te Marts 1864 § 8 og Lov af 24de Marts 1865 § 3, ere sikkert for vidt gaaende, idet de hjemle Præskription af alle Søgmaal for Overtrædelse af disse Love. Medens Præskription af Ervstatning og Straf er naturlig, er det urimeligt ogsaa at lade Kravet paa Konfiskation forældes i den angivne korte Tid. Saa længe Retten bestaar, bør den ogsaa kunne haandhæves i alt Fald saaledes, at fortsatte Krænkelser afværiges. En saadan Søndring er ogsaa opstillet i de fremmede Love, som overhovedet hjemle en særlig Præskription af disse Krav, jfr. norsk Lov 8de Juni 1876 §§ 43 og 44 og Lov af 12te Maj 1877 § 13, tyssk Lov 11te Juni 1870 §§ 33—38, endvidere svejtsisk Lov Art. 17 og 18, ungarsk Lov §§ 36—39. — Hvad Forældelsesfristen angaar, vil det vistnok her, som overhovedet ved kortvarige Præskriptionsregler, være heldigt at opstille en dobbelt Regel, en noget længere absolut Frist regnet fra det Tidspunkt, da Retstrænkelsen træder aabenlyst frem (Offentliggørelsen) og en kortere relativ Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelsen kommer til den forurettedes Kundskab. Bør gældende Ret's Regler om Fristens Beregning, navnlig om Udgangspunktet for denne, ere i høj Grad

uflare og gøre til Dels hele Reglen uanvendelig. Dette undgaas ved den her foreslaaede Affattelse.

Til § 45.

Ved Spørgsmaalet om den her omhandlede Lovgivnings stedlige Omraade følger den gældende Ret i det hele Territorialprincippet, idet det, for saa vidt angaar tidligere udgivne Værker, kun er de her i Landet udgivne eller — ved Kunstværker — de her i Landet udførte Værker, som beskyttes, men da ogsaa alle disse uden Hensyn til Frembringerens Nationalitet. I en enkelt Retning er dog Lov af 29de December 1857 inkonsekvent, idet § 20 kun rammer Indførsel af danske Forfatteres Værker — et forøvrigt ikke ganske klart Begreb. Egnende Regler gælde i hollandsk og engelsk Ret.

Andet Steds gennemføres nu næsten overalt Nationalitetsprincippet, saaledes at det afgørende i første Instans er Forfatterens, Kunstnerens o. s. v. Nationalitet, hvorhos man dog i Reglen for at værne om den indenlandske Forlagsvirksomhed tillige beskytter fremmede Forfatteres Værker, naar disse udgives i Landet, jfr. i det hele norsk Lov (1876) § 45, svenske Lov (1877) § 19, jfr. Lov 3dje Maj 1867 § 7, finsk Lov § 32, tyssk Lov (1870) § 61, portugisisk Civilkodex Art. 578¹⁾. Ved en ny Lovordning bør dette sidste System sikkert foretrækkes, særligt i et lille Land som Danmark. Paa mange videnskabelige Omraader er der nemlig paa Grund af den lille Vækskreds, som her kan paaregnes, almindeligt, at Forfatterne ere nedsagede til at udgive deres betydeligste Værker paa fremmede Forlag, navnlig ofte i fremmede Tidsskrifter. Men derfor at nægte dem al Beskyttelse vilde være ganske ubilligt. Ligeledes vilde det være urimeligt at nægte danske Kunstnere Beskyttelse for deres under Studieophold i Udlandet udførte Kunstværker, som regelmæssig hjemsendes og udstilles og afhændes her. — Naar der i Forlaget lægges Bægt paa, om Frembringeren er dansk Underjaat og ikke paa, om han er Statsborger, hvilket kunde synes at ligge nærmere, saa sker dette kun, fordi Begrebet Underjaa-

¹⁾ Paa Nationalitetsprincippet hvile ogsaa svejtsisk Lov Art. 10 og fransk Lov Art. 50 flg., der dog under Forudsætning af Gensidighed, eo ipso indrømme ogsaa fremmede Forfattere Beskyttelse. Dejtmød have den franske Lov af 26de Marts 1852 og belgisk Lov Art. 38 opgivet enhver national eller territorial Begrænsning og beskytte uden Hensyn til Gensidighed fremmede Forfattere etc. lige saa vel som indenlandske.